

Львівський національний університет імені Івана Франка
Факультет культури і мистецтв
Кафедра режисури та хореографії

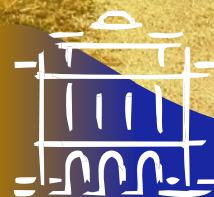

Хореографічна культура – мистецькі виміри

Збірник статей

Випуск 11

Львів – 2021

ЛЬВІВСЬКИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

360°
років

**Львівський національний університет імені Івана Франка
Факультет культури і мистецтв
Кафедра режисури та хореографії**

Хореографічна культура – мистецькі виміри

**Збірник статей
Випуск 11**

Упорядник О. А. Плахотнюк

Львів – 2021

УДК: 37; 792, 8; 793. 3

Рекомендовано до друку
Методичною радою кафедри режисури та хореографії факультету культури і мистецтв
Львівського національного університету імені Івана Франка
(протокол № 12 від 10 травня 2021 року)

Голова редакційної колегії

Плахотнюк О. А. – кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри режисури та хореографії.

Редакційна колегія:

Козаренко О. В. – доктор мистецтвознавства, професор кафедри філософії мистецтв;
Дем'янчук А. Л. – кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри режисури та хореографії; **Кундис Р. Ю.** – кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри режисури та хореографії; **Яцеленко А. А.** – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри режисури та хореографії; **Кузик О.Є.** – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри режисури та хореографії; **Лань О. Б.** – доцент кафедри режисури та хореографії; **Шім Т. Р.** – доцент кафедри режисури та хореографії.

*Упорядник Олександр Плахотнюк
Дизайн обкладинки Дмитро Топорков*

Хореографічна культура – мистецькі виміри : збірник статей / упоряд. О. А. Плахотнюк. – Львів : Кафедра режисури та хореографії, факультет культури і мистецтв, ЛНУ імені Івана Франка, 2021. – Вип. 11. – 164 с.

Наукові статті та тези доповідей за матеріалами щорічної наукової конференції молодих учених, аспірантів, магістрантів та студентів, яку проводить Студентський науковий гурток кафедри режисури та хореографії спільно з факультетом культури і мистецтв Львівського національного університету імені Івана Франка, напрям роботи «Хореографічне мистецтво (Хореологія)».

У збірнику висвітлено ключові положення формування хорології в Україні та світі, питання історії, теоретичної спадщини хореографічного мистецтва, методики викладання хореографічних дисциплін, аспекти формування арт-терапії засобами хореографічного мистецтва.

Видання адресоване фахівцям у галузі культури і мистецтва, науковцям, викладачам, аспірантам, студентам закладів вищої освіти та фахівцям хореографічного мистецтва.

Автори статей відповідають за достовірність і вірогідність викладеного матеріалу, за належність поданого матеріалу їм особисто, за правильне цитування джерел та посилань на них.

**Матеріали досліджень, уміщені до збірника друкуються в авторській редакції.
Закон охороняє права та інтереси авторів статей.**

ЗМІСТ

Скиба Юлія	
Каузальність хореографічно-режисерської творчості Віма Вандекейбуса	5
Топорков Дмитро	
Інтермедіальні властивості танцю	9
Сохан Ірина	
Значення імпровізації у становленні танцівника, розвитку його мислення та індивідуальності	17
Возненко Софія	
Розвиток «soft skills» у процесі проєктної мистецької діяльності майбутніх хореографів	23
Брещайко Аліна	
Емоції та емоційність як складова танцювального мистецтва: втілення психологічних виявів у мистецтво ..	28
Похиленко Єгор	
Творчі звіти майстрів мистецтв та художніх колективів області, як унікальне явище в розвитку української сценічної хореографічного мистецтва	32
Луганська Юлія	
Обрядові традиції України в хореографічному мистецтві	40
Рипкович Адріана	
Хореографічне мистецтво Закарпатського регіону крізь призму діяльності зразкових та аматорських ансамблів краю	44
Мурафа Ірина	
Гордість України і Молдови – заслужені державні академічні ансамблі народного танцю	55
Гладій Петро	
Феномен танцювальної культури некрасовських козаків на прикладі танців: «Циганочка», «Крило», «Нога в ногу»	61
Алжнєва Ярина	
Історико-побутовий танець та його вплив на бальний та класичний танець	71
Брисов Олександр	
Образ Спартака у сучасному балетному мистецтві	75
Кирпа Діана	
Мистецьке втілення залежності у хореографічних творах відомих балетмейстерів	81

Назарова Анастасія	
Вимоги до сучасного балетмейстера: наукові та практичні орієнтири	87
Вороняк Соломія	
Зародження балетної епохи у Франції: придворний балет	95
Овчінніков Антон	
Розвиток танцю модерн в США в першій половині ХХ сторіччя: фестивальний рух та перші друковані медіа про танець	105
Наквашка Роксолана	
Історичні особливості становлення танцю модерн кінця ХІХ–середины ХХ століття	113
Підборіжна Анна-Марія	
Система exercises модерн-танцю в техніці Лестера Хортонна, як результат анатомічного підходу до розвитку танцівника	123
Сизоненко Андрій	
Дуетні форми у хореографії	131
Вавричук Олена	
Сценічний бальний танець – нова самостійна форма танцювального мистецтва	134
Єрмолаєва Яна	
Висвітлення соціальної проблеми життя дітей у дитячих будинках засобами сучасних напрямів хореографії	139
Мотрюк Вікторія	
О. Горський і М. Фокін – провідні балетмейстери початку ХХ ст.	144
Буркало Богдана	
Життя сценічного костюма	150
Шиян Владислав	
Впровадження тематики праці хореографічною мовою різних національностей	159

Список використаних джерел:

1. Jonck, Pieter «The Rage of Staging» Pieter Jonck. Lannoo. 2016 year.
2. Інтерв'ю Ніни Кудякової. Фестиваль «Open Look» 2017 рік. – URL: <http://dozado.ru/wim-vandekeybus-interview/> (дата звернення: 09. 04. 2021).
3. Офіційний сайт компанії Ultima Vez – URL: <http://www.ultimavez.com/en/ultima-vez-wim-vandekeybus> (дата звернення: 01. 04. 2021).
4. Тизер вистави Віма Вандекейбуса, компанії Ultima Vez «Сила театрального безумства» – URL: <https://www.troubleyn.be /eng/performances/the-power-of-theatrical-madness> (дата звернення: 24. 04. 2021).
5. «BALLET 2000» English edition the international dance Magazine – URL: <https://pocketmags.com/eu/ballet2000-english-edition-magazine/ballet2000-n259#> (дата звернення: 21. 04. 2021).
6. Clip of the «Trap Town» by Wim Vandekeybus / Ultima Vez. – URL: <https://www.youtube.com/watch?v=5A71s7D5sCY> (дата звернення: 18. 04. 2021).
7. Pascal Gielen, Rudi Laermans «The Flemish wave: myth and reality» Gielen Pascal, Laermans Rudi. Carnet. 1999 year – URL: http://sarma.be/docs/1283?fbclid=IwAR2EePLLGNh4RTSJvPuLIBBCh6KDM3vo5rYAcE1dF7fygn9b804sS_uRf4I (дата звернення: 15. 04. 2021).
8. The New York dance and performance awards – URL: <https://www.lannoo.be/sites/default/files/books/issuu/9789401434713.pdf> (дата звернення: 22. 04. 2021).
9. Wim Vandekeybus / Ultima Vez «Mockumentary of a Contemporary Saviour» – URL: <https://www.youtube.com/watch?v=4y7IC140gYI&t=73s> (дата звернення: 12. 04. 2021).

Топорков Дмитро

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти кафедри культурології та кіно-телемистецтва інституту культури і мистецтв Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

Науковий керівник: кандидат філологічних наук, доцент
Н. М. Філоненко (м. Полтава Україна)

Інтермедіальні властивості танцю

В даному дослідженні визначаються характерні риси інтермедіальних властивостей танцювальної культури у художньо-образній, філософсько-естетичній та міжмистецькій площині. Обумовлюються певні ключові поняття, необхідні для формування розширеної системи знань щодо хореографічних дефініцій. Обґрунтовуються принципи, алгоритми і закономірності інтермедіальних властивостей танцю.

Ключові слова: інтермедіальність, танцювальна культура, хореологія, культурно-мистецький простір, фактор нефіксованого досвіду, образність, смисл, символ, знак.

Постановка проблеми. У мистецтвознавчих та культурологічних науках при застосуванні підходів або методик, які прямо чи опосередковано пов'язані з дефініцією інтермедіального сполучення між різними видами мистецтв, утворюється загальнонаукова проблематична ситуація, яка вимагає нової моделі знань щодо властивостей окремого виду мистецтва утворювати інтермедіальні зв'язки. Це рівною мірою стосується як теоретичних так і прикладних аспектів мистецьких наук загалом та науки про танець зокрема. Враховуючи те, що інтермедіальність – це критерій системи цитування та апеляцій одного виду мистецтва до іншого і є категорією літературознавчою – для хореології виникає нагальна потреба в теоретичному моделюванні системи властивостей танцю щодо інтенсивності взаємного цитування та посилення в інших видах мистецтв. Отже, визначення принципів, закономірностей та характеристик інтермедіальних властивостей танцю є цілком сформованою науковою проблематичною ситуацією, що спонукає до ґрунтовного вивчення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Попередні наукові напрацювання, спрямовані на визначення інтермедіальних зв'язків танцю, позначилися дослідженнями С. Худекова [6], Т. Бороздиної [1], В. Просалової [5], О. Плахотнюка [4], О. Чепалова [7], А. Дем'янчука [2] та охопили період з кінця XIX по десяти роки XXI століття включно.

В праці «Искусство танца – история, культура, ритуал» С. Худеков аналізує танцювальну культуру від її виникнення до кінця XIX століття у контексті міжмистецьких зв'язків, перекликань танцювальних мотивів в інших мистецтвах, цитувань та художніх запозичень танцю. Проблематика цієї праці спрямована на подолання міжмистецьких бар'єрів і синхронізоване сприйняття танцю через цитування в інших видах мистецтв [6]. Хоча прямого визначення поняття інтермедіальності автор не надає.

У порівняно необ'ємній праці 1919 року «Древне-Египетский танец» Т. Бороздіна приділяє увагу мотиваційним витокам танцю серед інших видів мистецтв, проводить пошук первісних міжмистецьких зв'язків на ранньому етапі їх формування. Праця оформлена з використанням ескізів стародавніх пам'яток із танцювальними мотивами та складається з тез, що містять перші ознаки інтертекстуальності [1].

Дослідження «Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу» В. Просалова присвячує проблематиці інтермедіальності, що розглядається у розрізі інтертекстуальності. З'ясовується походження цього поняття, його семантика. Акцентовано увагу на необхідності розмежування понять інтермедіальності як мистецького явища (з вираженим літературним нахилом) та як методу порівняльного аналізу. Здійснено огляд основних інтермедіальних типологій [5].

Мистецтвознавець О. Плахотнюк проаналізував умови інтенсивності інтермедіальних властивостей джаз-танцю у своїй дисертації «Сучасний джаз-танець як феномен художньої культури», де методом розкриття генезису танцювально-художніх зв'язків виявив закономірність якісної хореографічної інтерпретації в контексті взятого за основу конкретного художньо-мистецького явища. Напрацювання автора апелюють до полікультурної концепції танцю [4].

В публікації статей та лекцій «Хореологія» А. Чепалов наводить більш детальне і вичерпне поняття інтермедіальності танцю в розрізі досліджень художнього середовища танцю, аналізу хореографічних текстів і в опануванні загальної філософії танцю. Достатньою мірою розглянута проблематика семіотики танцю, метафоричності та пластичного коду, еволюції художніх стилів [7].

У статті «Роль образотворчого мистецтва в оформленні балетних постановок» А. Дем'янчук наголошує на першочерговості ролі функції перекодування, що є притаманністю будь-якого виду пластичного мистецтва. А це сприяє розумінню цілісного алгоритму інтермедіальних властивостей танцю. Стаття акцентує увагу на «вище духовне буття», що є вмістом всіх видів мистецтва і, посередництвом своєї природи, будує ланцюжки інтермедіальних зв'язків між останніми [2, с. 284–292].

Мета і цілі дослідження. Метою дослідження є з'ясувати характерні риси інтермедіальних властивостей танцю в світлі їх міжмистецького потенціалу до перекодування. Це полегшить визначення критеріїв щодо значущості танцю серед решти видів мистецтва та удосконалить знання про культурологічно-філософське значення танцю.

Виклад основного матеріалу. Керуючись проблематикою та метою в рамках цього дослідження, доречним буде обумовити значення ключового понятійно-категоріального ряду:

Інтермедіальність – тенденція створення цілісного поліхудожнього простору у системі культури [3, с. 159];

Інтемедіальність танцю – розглядання танцю в контексті сукупності художньо-мистецького простору у системі культури;

Інтермедіальні властивості танцю – характерні риси танцювальної культури з потенціалом поліхудожніх міжмистецьких зв'язків, що виражається в інтенсивності утворення цих зв'язків.

Також, в рамках цього дослідження, логічно застосувати духовно-мотиваційний фільтр при розгляді та аналізі генези танцювальної культури людства: тобто висвітлювати мотиви та процеси зародження і розвитку мистецтва танцю виключно у зв'язку з цілісним духовним світом решти мистецтв і символів.

На початковому синкретичному етапі зародження і становлення танцювальної культури спостерігаються вкрай трансформаційні тенденції [7, с. 161], що обумовлені величезним (і на той час ще не реалізованим) потенціалом різних шляхів розвитку цієї культури [6, с. 11, 13]. Також зазначені тенденції дістали ще одне додаткове підґрунтя – фактор нефіксованого досвіду. Таке трапляється, коли певний здобутий культурно-мистецький досвід з тих чи інших причин не фіксується як орієнтир для майбутніх культурних пошуків наступними поколіннями, або просто втрачається [1, с. 35]. Іншими словами, випадки втрачання інтермедіального досвіду попередніми поколіннями тим не менше нарощують потужності інтермедіальних властивостей самого мистецтва. Цей парадокс відіграє роль принципу та алгоритму функціонування інтермедіальних властивостей танцю. Розкриваючи закономірність такого функціонування, можна дійти висновку, що інтенсивність цих властивостей прямо пропорційна потенціалу розвитку танцю, який, в свою чергу, є зворотно пропорційним набуттю та фіксації свого власного мистецького досвіду. Бачення танцювальної культури крізь подібний мотиваційно-досвідний фільтр є ключем до розуміння інтермедіальних зв'язків танцю, через які і відбувається сполучення з іншими видами мистецтв.

Попри сучасне диференційоване розгалуження мистецтва на окремі види і жанри, що повністю змінило колись синкретичну

природу танцю, фактор нефіксованого досвіду працює і понині, стимулюючи інтенсивність інтермедіальних зв'язків танцю, увиразнюючи їх властивості. Це не може не відобразитися на пізнаваності танцювальних мотивів в інших видах сучасних мистецтв та підвищенні смислового рейтингу значущості танцю серед решти пластично-художніх дефініцій. Танець, на відміну від своїх сусідів по культурно-мистецькому простору, своїми власними силами не здатен до самостійної фіксації поза історичними рамками одного покоління: це не літературний твір, який завбачливо записаний та незмінним потрапить до майбутніх поколінь; це не живопис; не музика і не скульптура. Щоби якісно зафіксувати танець, необхідна як відео-фіксація, що стала можливою лише на сучасному етапі розвитку хореографічного мистецтва, так і максимальні дефініції духовно-естетичної складової танцювальної культури, що не позбавлені при цьому актуальності. Тому, впродовж чисельних і складних етапів свого становлення і розвитку, танець постійно звертався до засобів фіксації, що існували у цілісному художньому просторі – його досвід фіксували інші види мистецтв, фіксували як могли. Зрештою, ми маємо лише систему натяків на танцювальні рухи і їх ритмічний супровід у Стародавньому світі, Античності, Середньовіччі і, навіть, деяких танцювальних традицій Нового часу впритул до ХХ-го, а подекуди і до ХХІ-го століття. Саме завдяки фактору «втрати танцювального досвіду», згідно логіці алгоритму інтенсивності інтермедіальних властивостей, постійно нарощується образно-художній та технічний потенціал майбутніх рухів, комбінацій і стилів танцю.

Прямими ознаками інтермедіальних властивостей танцю є два компоненти: по-перше, це прогресивне цитування хореографічних витворів цього виду мистецтва в літературі, скульптурі, живописі, інших образотворчих мистецтвах, а також у споріднених напрямках – в театральному мистецтві та музиці [4, с. 64]; по-друге, це технічна можливість зворотного цитування танцем перелічених образотворчих видів мистецтв у поєднанні з доречністю такого цитування. В цьому випадку з'єднуючими ланцюжками інтермедіальності для танцю виступають ритм, такт, смислове навантаження, емоційне забарвлення, символ, алгоритм, образність, вимір, актуальність та системність. Саме на цих рівнях відбувається перекодування одного виду мистецтва для інтеграції в

матерію іншого, де на місці першого виду або останнього неодмінно фігурує танець.

Опосередкованими ознаками інтермедіальних властивостей танцю є прямі та зворотні цитування чи апелювання, де задіяні відмінні від танцю види образотворчих мистецтв, проте перекодування відбувається шляхом зворотної транскриптази із залученням проміжних видів мистецтва, окремих наук, соціальних явищ або особистих переконань учасників цього процесу. При такому перебігу подій до з'єднуючих ланцюжків інтермедіальності танцю додаються періодичність, функціональність, вплив, свідомість, мотивація, характер, виразність та решта соціокультурних аспектів мистецтва, науки і внутрішнього світосприйняття.

Базові інтермедіальні властивості танцю мають вкрай мінливу природу у зв'язку з відсутністю міжмистецьких стильових констант в розрізі їх актуальності, а також у зв'язку з несталістю естетичних вподобань публіки. Проте вони мають цілком адекватний характер по причині відповідності основним художньо-образним, образотворчим та культурно-філософським принципам і алгоритмам. Стосовно природи властивостей танцю, серед її інтермедіальної структури легко виокремлюється сутність символу: будь-який окремий рух, так само як комбінація чи, навіть, симфонічна композиція в танці обов'язково має свій закладений смисл, який посередництвом жесту набуває статусу символічного. Тобто сам танець і виступає нагромадженням символів сакральності, мистецтва, деяких наук, соціальних явищ або внутрішнього світу, і тому в ньому найбільше виражена інтенсивність інтермедіальних властивостей у порівнянні з іншими видами мистецтв та культурних явищ. У своїй науковій праці О. Плахотнюк зазначає, що «мистецтво (...) танцю і живопису надзвичайно близькі, тут існує взаємний зв'язок і вплив. Динаміка, композиційна побудова картини, імпровізаційність поєднання фарб, гра світла і тіні могли надихнути (...) хореографа на відтворення побаченого у танцювальному русі, стати розгорнутим сюжетом, підказати (...) назву для танцю, і, навпаки, звуки (...), рухи танцю – стати змістом картини» [4, с. 97].

Стосовно інтерактивної матерії танцю (естетична система символічних рухів, багатшаровість смислів і переосмислень, сакральний символізм першоджерела руху), то вона здатна бути

наповненням для чисельних пластичних і художньо-образних мистецьких втілень. Причиною тому служать плавно перетікаючі межі між знаком та мистецтвом, а також резонанс алгоритмічних принципів танцю і окремих закономірностей мистецтва.

Своєрідним провідником у міжмистецьких сполученнях виступає метафора – не стільки як прийом, скільки як явище феномену, що вийшло далеко за рамки літературознавчих категорій. Метафоричність сюжетно-образних сутностей дозволяє повною мірою використовувати всі можливості інтермедіальних зв'язків на максимальній потужності. Так відбувається по всій вірогідності тому, що метафора має ту саму природу, що й інтермедіальність – варіативно-інтерпретаційну. Цими ж доводами можна пояснити і своєрідність танцювальних рухів, що по суті своїй є пластично-ритмічними цитатами, які метафорично посилаються та апелюють до первісного знаку-символу.

Важливою функцією інтермедіальних властивостей танцю володіє зазначений вище первісний знак-символ. Це є універсальним джерелом арт-структури, умовними «стволовими клітинами» в організмі глобального мистецтва. В пошуках його суті може стати при нагоді категорія естетичної ідеалізації танцю, яка має певний ступінь градації. А найвищим градаційним ступенем танцю нерідко є духовно-психологічний екстаз. Іншими словами, всі хореографічні та мистецькі алюзії орієнтовані на досягнення тої чи іншої глибини екстазу – від естетичного задоволення, емоційного сплеску до зміненого стану свідомості. Тому крізь всі «вікна» цитувань, запозичень та відсилань в мистецтві танцю туманно чи більш чітко проглядається первісний знак-символ цього виду мистецтва – екстаз.

На рахунок ідеї особливості постмодерних хореографічних текстів, можна не надавати інтермедіального значення «розгалуженню естетичних і повсякденних аспектів» [7, с. 130] такого танцю, спираючись на єдину початкову природу рухів тіла та сприймаючи хореографію не стільки поєднанням цих рухів і самого тіла, скільки транслюванням знаку-символу особистістю танцівника.

Найбільш упорядкованими та системними інтермедіальні ознаки і властивості виглядають в світлі накладання векторів міжмистецьких зв'язків на орієнтир первісного знаку-символу,

притаманному танцю. Такий підхід сприяє пошуку сумарного вектору цих зв'язків та розширює уяву про взаємозалежність танцювальних інтермедіальних компонентів поза межами самої хореографії. Також, в зазначений спосіб видається легшим і простішим визначення критеріїв значущості танцю серед решти видів мистецтв. Крім того, значною мірою облегшує задачу розв'язання цієї наукової проблематичної ситуації очевидна обставина: сумарний вектор інтермедіальних зв'язків танцю з іншими мистецтвами вираховується емпіричним шляхом – лише кінцевий результат враження від танцю здатен охарактеризувати всі його задіяні інтермедіальні властивості.

Висновки. Оперуючи поняттями міжмистецьких зв'язків в царині поліхудожнього простору, важливим постає врахування основної формули інтермедіальних властивостей: інтенсивність цих властивостей прямо пропорційна потенціалу розвитку танцю, який, в свою чергу, є зворотно пропорційним набуттю та фіксації свого історичного мистецького досвіду. В світлі розглядання танцювальної культури в поліхудожньому просторово-мистецькому континуумі, фактор нефіксованого танцювального досвіду, викликаний технічним унеможливленням документації танцювальних рухів в древності, втрачає ознаки недоліку і натомість набуває характерних рис рушійної сили з нарощування хореографічного потенціалу для наступних етапів розвитку танцю. Ознаками інтермедіальних властивостей є відсутність стильових констант у їх структурі, адекватна послідовність і метафоричність. Цитування іншими мистецтвами танцю та вираження художньо-пластичних арт-образів у хореографії має неухильне спрямування до первісного знаку-символу, при цьому воно зазнає фрагментацій, градацій і ступенів інтенсивності на різних етапах своїх алузій, де найвищим проявом первинності є прагнення і відсилання до переживань екстазу. Упорядкування і систематизація інтермедіальних властивостей танцю значною мірою полегшуються при застосуванні методу векторної сумарності мистецьких зв'язків через емпіричні дослідження останніх.

Список використаних джерел

1. Бороздина Т. Древне-египетский танец / Т. Бороздина. – Москва : Издательство Д.Я. Маковский и Сын, 1919. – 40 с.

2. Дем'янчук А. Роль образотворчого мистецтва в оформленні балетних постановок / А. Дем'янчук // Молодий вчений. – 2018. – № 3 (1). – С. 19-23. – URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_3%281%29__7

3. Культурологічний: енциклопедичний словник / М. Альчук, Ф. Бацевич, І. Бойко; за ред. д-ра філос. наук, проф. В. Мельника. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2013. – 508 с.

4. Плахотнюк О. А. Джаз-танець як феномен художньої культури : дис. ... канд. мистецтвознавства : 26.00.01 – Теорія й історія культури / Олександр Анатолійович Плахотнюк – Львів, ЛНУ ім. Івана Франка, 2016. – 295 с.

5. Просалова В. Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу / В. Просалова // матер. наук.-паркт. конф. – Київ, 2010 – С. 46–53.

6. Худеков С. Искусство танца: История. Культура. Ритуал / С. Худеков – Москва : Эксмо, 2010. – 544 с.

7. Чапалов О. Хореологія. Статті та лекції / О. Чапалов. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. – 228 с.

* * *

Сохан Ірина

здобувачка другого рівня вищої освіти спеціальність «Хореографія» кафедри режисури та хореографії Львівського національного університету імені Івана Франка
Науковий керівник: асистент кафедри режисури та хореографії
Т. М. Шкутяк(м. Львів, Україна)

Значення імпровізації у становленні танцівника, розвитку його мислення та індивідуальності

У статті піднімається питання необхідності введення імпровізаційних практик у тренувальний процес підготовки танцівника, розкриваються основні завдання та характеристики імпровізаційної техніки, їх значення у процесі становлення особистості та індивідуальної манери виконання танцівника.

Ключові слова: імпровізація, танцювальна імпровізація, самовираження, індивідуальність.

Постанова проблеми. Сучасне хореографічне мистецтво перебуває в постійному пошуку нових форм та ідей та зазнає змін з плином часу та в силу різних обставин.

Таким чином відбувається синтез, створення нових стилів, змінюється не лише тематика та характер вистав, вектори пошуку ідей, а також і підхід до підготовки артиста. Норми ХХІ століття вимагають від сучасних танцівників технічності, пластичності, артистизму, проте зараз увага акцентується на наявності яскравої

Наукове видання

Хореографічна культура – мистецькі виміри

Збірник статей

Випуск 11

2021 рік

*Упорядник Олександр Плахотнюк
Дизайн обкладинки Дмитро Топорков*

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 7,81

Друк – ФОП Муха Ю. М.
79000, Львів, Дорошенка, 24
Свідоцтво фізичної особи-підприємства Во2 №965799.
тел. 096-457-40-93